

НАПРЯМ 7. КОМУНІКАЦІЙНІ ВІДНОСИНИ ТА ІНФОРМАЦІЙНА КУЛЬТУРА СУСПІЛЬСТВА

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-313-5-18>

КОМУНІКАЦІЙНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛІЗАЦІЇ

Бабай Л. В.

*старший викладач кафедри мовної підготовки
Державного біотехнологічного університету
м. Харків, Україна*

З чого починається розвиток людини як соціальної істоти? Це різноманітний багатогранний процес. На людину впливає маса інституцій, які формують у неї індивідуальні риси характеру, сприяють засвоєнню знань, умінь та зразки поведінки. Формування особистості – це пізнання себе, комунікативні уміння в суспільстві. Результатом соціалізації є зайняття людиною певного місця в суспільстві, виконання суспільних функцій.

Комунікація між особистостями дуже складний процес. Соціалізація є базовою дефініцією до розуміння проблем функціонування суспільної сфери. Для того щоб перетворитися на повноправного члена суспільства недостатньо успадкувати від батьків фізичні та фізіологічні особливості. Процес соціалізації в суспільстві досить складний. Третину свого життя людина навчається жити в суспільстві. Фахівці зробили висновок, що людині потрібно навчатися все життя. Цей процес являє собою становлення особистості, засвоєння вимог суспільства. Людина повинна оволодіти культурою цього суспільства, нормами поведінки у ньому. Для соціалізації людині потрібно вивчити мову, набути соціальних навичок і тоді є можливість ефективно виконувати соціальні функції в ньому. Соціалізація можлива коли людина сформує соціальні зв'язки, ознайомиться із соціальними цінностями, розвиватиме самосвідомість та свою роль у практичній діяльності. Одним із важливих процесів соціалізації є становлення суспільної поведінки та суспільної активності людини. Під час цього процесу вона ідентифікує себе із державою, країною, нацією і має можливість засвоїти її символи та уявити механізми дії суспільства. Важливу роль у цьому відіграють засоби масової комунікації,

література, мистецтво які дають можливість особистості активно брати участь у політичному житті країни.

Термін «соціалізація» запровадив американський соціолог Ф.Гіддінгс наприкінці XIX століття. Різноманітне дослідження цієї проблематики дало можливість по-різному тлумачити термін «соціалізація». Це взаємодія із навколишнім світом, адаптація індивіда до визнаних цінностей і стандартів поведінки, контролювання себе для уникнення конфліктів.

З.Фрейд виділив психологічні механізми соціалізації: імітацію, ідентифікацію, почуття сорому і провини. Імітація й ідентифікація позитивні механізми, бо націлені на певний тип поведінки. Сором і провини негативні, бо забороняють деякий тип поведінки. Кожна людина є об'єктом соціалізації. Суспільство прагне сформувати людину «за своїм взірцем». Людина не лише об'єкт, а й суб'єкт соціалізації з умінням засвоювати культурні цінності, саморозвиватися та самореалізуватися в суспільстві. Чергова сходи́нка соціалізації ставить свої завдання, які потрібно вирішувати. Людина ставить перед собою певні цілі і, враховуючи свої власні ресурси, вирішує їх. Протягом життя вона може змінювати їх і шукати реальніші шляхи для їх досягнення. Вирішення цих завдань є необхідністю для її розвитку. Адже якщо завдання не будуть вирішені на тому чи іншому етапі розвитку людини, то це робить її соціалізацію неповною. Людина, яка активна у вирішенні об'єктивних завдань є творцем свого життя. Це досягнення певного ступеня тілесного канону тієї культури, в якій вона живе.

Соціалізація людини залежить від типу суспільства, в якому розвивається і живе, стилю виховання у ньому, конкретних сімей, виховних організацій, індивідуальних особливостей.

Література:

1. Матвієнко В. Я. Соціальні технології. К. : Українські пропілеї, 2001. 446 с.
2. Шевчук П. І. Соціальна політика. Львів : Світ, 2003. 400 с.
3. Зернецька О. В. Глобальний розвиток систем масової комунікації і міжнародні відносини. К. : Освіта, 1999. 351 с.
4. Коломієць В. Ф. Міжнародні інформаційні системи. К. : ВЦ «Київський університет», 2001. 458 с.
5. Москаленко В. В. Соціалізація особистості. К. : Фенікс, 2013. 540 с.